

z p r á v y

Ministerstva financí České republiky pro finanční orgány okresních úřadů, obcí a krajů

Ročník: 2002

Číslo: 3

V Praze dne 23. května 2002

OBSAH:

strana

<u>1. Úhrada členských příspěvků nemocnic do Asociace českých a moravských nemocnic a do Asociace nemocnic České republiky (Asociace)</u>	
čj.: 372/27 458/2002 ref. ing. M. Vrána	2
<u>2. Vysvětlení pojmu ceny nájemného za zemědělské pozemky</u>	
čj.: 162/23 870/366/2002 – ref. ing. F. Rejfek, CSc.	3
<u>3. Neinvestiční výdaje na školství</u>	
čj.: 124/12 284/2002 – ref- ing. H. Šlajsová	4
<u>4. Možnost výplaty mimořádných odměn civilní službě</u>	
čj.: 124/81 828/2002 - ref. Ing. H. Šlajsová	6
<u>5. Stanovisko k požadavku bytového podniku města, s. p. v likvidaci na zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni</u>	
čj.: 221/43 267/202 - ref. JUDr. Vilhelmová	6
<u>6. Pohledávky z titulu přeplatků na dávkách státní sociální podpory</u>	
čj.: 373/24 541/2002 – ref. Ing. Procházková	8
<u>7. Závěrečný účet obce a kraje</u>	
čj.: 10/51 936/2002/862IK ref. ing. R. Kotrba	9

1. Úhrada členských příspěvků nemocnic do Asociace českých a moravských nemocnic a do Asociace nemocnic České republiky (Asociace)

čj.: 372/27 458/2002 ref. ing. M. Vrána

Ze Stanov obou uvedených zájmových sdružení vyplývá, že jejich členy mohou být jen **právnícké osoby**, což se týká státních příspěvkových organizací, jejichž zřizovatelem je Ministerstvo zdravotnictví nebo okresní úřady. Členy Asociací tedy nejsou představitelé (ředitelé nebo jiní zástupci) těchto organizací, takže ani členské příspěvky nehradí ředitelé, ale jsou nákladem členské organizace. Je evidentní, že se právnícká osoba, jako člen zájmového sdružení, může jeho činností zúčastňovat jen prostřednictvím svých statutárních nebo jiných zástupců - fyzických osob.

Pokud jde o obavu, zda úhrada členských příspěvků státními zdravotnickými organizacemi Asociacím není porušením § 53 zákona č. 218/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, upozorňujeme, že tento paragraf jen **v obecné rovině** vymezuje pravidla financování příspěvkových organizací, zejména s ohledem na jejich hlavní činnost, závaznost hospodaření podle schváleného rozpočtu organizace a pravidla nakládání s peněžními prostředky v běžném roce v zorném úhlu hospodaření podle rozpočtu. **V těchto obecných souvislostech nelze nalézt rozpor v poskytnutí členských příspěvků Asociacím.** Jestliže takové členství vzniklo již v předchozích obdobích, lze předpokládat, že úhrada členských příspěvků, ke kterým se organizace zavazuje, je zahrnuta do jejího rozpočtu na běžný rok a zřizovatel státní organizace je s touto skutečností obeznámen.

Činnosti, které Asociace provádějí v zájmu a ve prospěch svých členů, jsou vymezeny mimo jiné v jejich Statutech a bezpochyby souvisí s hlavní činností členů-zdravotnických zařízení. Tento názor – opět v obecné rovině - vychází z toho, že Asociace např. zastupují a hájí zájmy svých členů (zdravotnických zařízení) při různých jednáních s orgány státní správy, profesními organizacemi, a to i na základě úloh, které jsou Asociacím v zastupování členů určeny zvláštními právními předpisy (např. § 17 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění); provozují aktivity ve prospěch všech členských organizací, poskytují jim služby, koordinují jejich činnosti, zprostředkovávají styk členů se zahraničím apod. Domníváme se, že tím z jiného úhlu pohledu mohou i přispívat k efektivnějšímu a účinnějšímu nakládání s veřejnými financemi, protože nemocnice nevystupují jednotlivě při naplňování činností, pro které jsou zřízeny (z hlediska finančního na svůj účet). Předpokládám, že z příjmů z členských příspěvků jsou kryty náklady Asociací vynaložené na provozování veškerých jejich aktivit.

Pokud jde o přípustnost členství státních organizací v zájmových sdruženích právníckých osob, od které se možnost financování, tedy v tomto konkrétním případě placení členských příspěvků, odvozuje, dodáváme, že ji vymezuje zákon č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích. Podle našeho názoru není členství státních zdravotnických organizací v Asociacích v nesouladu ani s tímto zákonem.

2. Vysvětlení pojmu ceny nájemného za zemědělské pozemky.

čj.: 162/23 870/366/2002 – ref. ing. F. Rejfeck, CSc.

1. Je třeba předeslat, že **nájemné ze zemědělské půdy** (*orné půdy, luk, pastvin, chmelnic, vinic, zahrad a ovocných sadů*), **která skutečně slouží zemědělské výrobě**, nebylo na území dnešní České republiky regulováno právními předpisy ani v osmdesátých nebo devadesátých letech minulého století.
2. Naopak cenové regulaci v uvedené době podléhaly pozemky (v tehdejší evidenci nemovitostí evidované například jako *zahrada, ovocný sad, louka, pastvina* apod.) podle právního stavu (napřed v evidenci nemovitostí, od 1.01.1993 v katastru nemovitostí) sice zemědělské, které však v praxi nesloužily zemědělské výrobě a reálně byly funkčně spojeny a užívány převážně s objekty pro individuální rekreaci (rekreačními a zahrádkářskými chatami či jinými druhy staveb) k využití volného času, popřípadě svépomocnému pěstování zeleniny, ovoce a květin pro rodinné upotřebení.
3. V případech uvedených v odstavci 2 tohoto stanoviska bylo ***nájemné z pozemků*** pod v minulosti užívaným termínem ***náhrada za dočasné užívání pozemků*** regulováno v období od 1.01.1985 podle § 16 vyhlášky Českého cenového úřadu č.128/1984 Sb., o cenách staveb, pozemků, porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků. Obdobným způsobem bylo nájemné z pozemků regulováno od 1.01.1989 i v § 16 navazující stejnojmenné vyhlášky Ministerstva financí, cen a mezd ČSR č.182/1988 Sb., včetně jejího novelizovaného znění ve vyhlášce č.316/1990 Sb.

Další regulace nájemného z pozemků byla od 1.11.1991 upravena v § 17 stejnojmenné vyhlášky Ministerstva financí č.393/1991 Sb., vč. jejího novelizovaného znění ve vyhlášce č.611/1992 Sb., a to až do 31.10.1994, kdy regulace nájemného z pozemků nesloužících k podnikání nájemce byla vyňata z dikce navazující vyhlášky Ministerstva financí č.178/1994 Sb. a v souladu s § 10 zákona č.526/1990 Sb., o cenách, přenesena do každoročně aktualizovaných výměrů Ministerstva financí, které jsou zveřejňovány v jeho Cenovém věstníku (výměr MF č.012/94 v č.24/1994; výměr MF č.01/95 v č.28/1994, výměr MF č.01/96 v č.20/1995, výměr MF č.01/97 v č.13/1996, výměr MF č.01/98 v č.20/1997, výměr MF č.01/99 v č.12/1998, výměr MF č.01/2000 v č.15/1999, výměr MF č.01/2001 v č.16/2000 a výměr MF č.01/2002 v č.18/2001). K dané věci je však třeba zdůraznit, že všechny uvedené výměry stanoví pouze maximální ceny nájemného z pozemků nesloužících k podnikání nájemce (ze zákona o cenách nájemné nejvýše přípustné), což v konkrétních případech sjednávání nájemních smluv nebrání smluvním stranám dohodnout nájemné jakékoliv nižší, než jaké je stanovené maximum.

4. S účinností od 1.07.1993 byla podle § 22 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 183/1993 Sb., vydána specifická regulace nájemného z pozemků užívaných zahrádkářskými a chatovými osadami, která ze zákona zanikla ke dni **25.06.2001**. Od tohoto dne **nájemné z pozemků zahrádkářských a chatových osad, zřízených původně na zemědělské nebo lesní půdě, přešlo do smluvního režimu** ve smyslu § 2 zákona č.526/1990 Sb., o cenách.

5. Vzhledem k tomu, že nájemné regulované výměry Ministerstva financí, se od 1.07.1993 vztahovalo jen na zahrádkářské a chatové osady, které byly zřízeny na původně nezemědělské půdě, obsahovala příslušná položka výměru v letech 1994-2001 odkaz pod čarou (v r. 2000 položka č.10 odst. 4 odkaz ¹⁰⁾), podle něhož se tato regulace nevztahuje na pozemky s nájemným v režimu § 22 odst. 4 a 10 zákona o půdě, ve znění zákona č.183/1993 Sb..
6. Ve výměru MF č.01/2002, jež platí pro kalendářní rok 2002, je v položce č.7 odst. 4 odkaz pod čarou č.20, který stanoví, že **regulace nájemného podle této položky se nevztahuje na nájemné stanovené zvláštním právním předpisem, jímž je v daném případě § 22 odst. 10 zákona č.229/1991 Sb., ve znění zákona č.183/1993 Sb.,** tzn. na pozemky užívané k podnikání formou zemědělské výroby.
7. Z uvedeného je zřejmé, že ve výměru MF č.01/2002 nejde o žádný dodatek, v němž *”je odvolání na zákon č. 229/16991 Sb., kde je specifikována ”cena nájemného” na 10 % z ceny zemědělského pozemků stanovené dle průměrných katastrálních cen”* (výměr nic takového neobsahuje), ale naopak o domněnku, která nemá žádný racionální základ.
8. S ohledem na skutečnost, že určitá část vlastníků, uživatelů a jiných, k nemovitostem oprávněných osob, dosud bezvýhradně nerespektuje příslušné ustanovení katastrálního zákona o jednotě právního stavu v katastru nemovitostí se skutečným stavem v terénu, nerozlišují výměry Ministerstva financí regulaci nájemného z pozemků podle jejich druhu pozemku v katastru nemovitostí, ale jen podle jejich skutečného účelu užití, a to zda pozemky slouží či neslouží k podnikání nájemce. Z předchozích informací lze proto jednoznačně shrnout, že **nájemné podle položky č.7 části I. oddílu A výměru MF č.01/2002 se v žádném případě nevztahuje na pozemky, které jsou v režimu § 22 odst. 10 zákona o půdě.**
9. Regulované nájemné podle odstavce (1) písm. a) pořadového čísla 06 až 10 položky č.7 části I. oddílu A výměru MF č.01/2002 v případě ploch užívaných v zahrádkářských osadách v osobě pronajímatele rovněž nerozlišuje, je-li v osobě vlastníka stát (Česká republika) či fyzická nebo právnická (např. obec) osoba.
10. Z výše uvedeného je patrné, že cenové výměry zveřejňované v Cenovém věstníku pojem **”ceny nájemného” za zemědělské pozemky v zahrádkových osadách** nepoužívají. Ministerstvo financí proto nepřisluší jej vysvětlovat.

3. Neinvestiční výdaje na školství

čj.: 124/12 284/2002 – ref- ing. H. Šlajsová

Ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění pozdějších předpisů, je povinna obec, ve které má žák trvalý pobyt, hradit obci, která zřídila školu, kterou žák navštěvuje (plní v ní povinnou školní docházku) její neinvestiční výdaje, které tvoří náklady na údržbu a opravy, materiální

náklady, služby a náklady nevýrobní povahy, mzdové prostředky a ostatní výplaty fyzickým osobám neposkytované orgánem kraje v přenesené působnosti, připadající na jednoho žáka této školy. Jiný postup může být zvolen pouze pokud se dotčené obce dohodnou.

K dotazu, zda lze fakturovat obci jako výdaje vynaložené na dítě (s trvalým pobytem v této obci), které navštěvuje školu (příspěvkovou organizaci) zřízenou Městskou částí i náklady na odpisy sdělujeme, že podle našeho názoru lze takto postupovat pouze v případě vzájemné dohody obou zúčastněných.

Vzhledem k tomu, že Ministerstvu financí nepřísluší vykládat školský zákon, představuje toto stanovisko pouze právní názor na uvedenou věc. Jak je dále uvedeno v ustanovení § 14 odst. 2 školského zákona spory ve věci úhrady neinvestičních výdajů základních škol obcí rozhoduje soud.

Z hlediska věcné příslušnosti problematiky Ministerstvu financí však považujeme za důležité objasnit problematiku odpisů jako sporné položky úhrady neinvestičních nákladů v souvislosti s plněním povinné školní docházky ve škole zřízené jinou obcí. Je nutné zdůraznit, že odpisy majetku jsou z hlediska finančního hospodaření nákladovou položkou příspěvkové organizace.

Výši (sazbu účetních odpisů) této nákladové položky si příslušná příspěvková organizace stanoví sama s ohledem na konkrétní druh dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku, výši ocenění tohoto majetku v účetnictví a např. z hlediska času, doby upotřebitelnosti nebo ve vztahu k výkonům (např. u dopravních prostředků). Na základě stanovených sazeb účetních odpisů sestavuje příspěvková organizace odpisový plán, který předkládá zřizovateli ke schválení. Následně jsou účetní odpisy zdrojem tvorby investičního fondu příslušné příspěvkové organizace (viz § 31 odst. 1, písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že investiční fond příspěvková organizace používá v souladu s výše uvedeným paragrafem 31 odst. 2) zejména k financování investičních výdajů nelze zahrnout odpisy do neinvestičních výdajů viz § 14 odst. 2 zákona č. 564/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Ovšem v případě, že příslušná příspěvková organizace použije investiční fond k posílení zdrojů určených na financování údržby a oprav nemovitého majetku ve vlastnictví zřizovatele, pak by byly tyto vynaložené finanční prostředky součástí neinvestičních výdajů, které je povinna hradit příslušná obec, obci, ve které žák plní povinnou školní docházku.

Závěrem ještě jednou zdůrazňujeme, že dohoda obou zúčastněných stran v případě výše uvedené problematiky je nezbytná a rozhodující.

Ve věci poskytování mimořádných odměn občanovi vykonávajícímu civilní službu ve státní příspěvkové organizaci řízené okresním úřadem, sdělujeme:

Peněžní náležitosti občanů vykonávajících civilní službu jsou upraveny zákonem č. 18/1992 Sb., o civilní službě, ve znění pozdějších předpisů, tak, že organizace, v níž se vykonává civilní služba, je povinna zajistit občanu tuto službu konajícímu bezplatné ubytování, pracovní oděv, stravu a služné, též příspěvek na ošacení. Pokud pracovníku organizace při výkonu práce náleží příplatky za práci ve ztížených podmínkách nebo ve zdravotně škodlivém prostředí, je organizace povinna poskytnout příslušné příplatky. **Zákon č. 18/1992 Sb., o civilní službě, ve znění pozdějších předpisů, neupravuje možnost poskytování odměn občanům tuto službu konajícím.**

Do 30. listopadu 1999 byly odměny vojáků řešeny podle vnitroresortního předpisu Ministerstva obrany (Základní řád Zákl-1, čl. 95) a od 1. 12. 1999 jsou tyto odměny řešeny zákonem č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze. Poskytování mimořádných odměn občanům vykonávajícím civilní službu není zvlášť upraveno, neboť zákon č. 220/1999 Sb., který v § 26 upravuje poskytování kázeňských odměn se nevztahuje na občany vykonávající civilní službu.

Ustanovení § 62 odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb. (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, umožňuje státní příspěvkové organizaci vynakládat peněžní prostředky na peněžní a věcná ocenění pouze v případě, že tak stanoví zvláštní právní předpis. Oporu pro tento postup jsme v platné právní úpravě nenalezli.

5. Stanovisko k požadavku bytového podniku města, s. p. v likvidaci na zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni

čj.: 221/43 267/202 - ref. JUDr. Vilhelmová

Státní podnik v likvidaci je státní organizací, jejíž právní poměry se v souladu s § 20 odst. 3 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, řídí “dosavadními předpisy”, které byly (s výjimkou ustanovení o dozorčí radě a fondech) představovány především zákonem č. 111/1990 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů. Po vstupu státního podniku do likvidace se pak na něj začaly vztahovat především předpisy upravující likvidaci (§ 70 a násl. ve spojení s § 761 odst. 2 obch. zák.) a také např. ustanovení § 47b a 47c zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, naposledy ve znění zákona č. 27/2000 Sb.

Dnem 1. ledna 2001 nabyl účinnosti zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “ZMS”). Protože uvedený státní podnik již k tomuto datu byl v likvidaci, **nedopadly na něj účinky § 57 cit. zákona**, zůstal státní organizací hospodařící s majetkem státu, která vlastní majetek nemá (v tomto směru by nebylo možno ve smlouvě o věcném břemeni konstatovat,

že státní podnik je vlastníkem pozemku), a vedle výše citovaných speciálních předpisů se na něj v tom prostoru, který zůstal nepokryt zvláštní právní úpravou, **začala vztahovat obecná právní úprava obsažená v ZMS.**

Jelikož se i za této situace nadále **přednostně uplatňoval režim § 47b zákona č. 92/1991 Sb., v platném znění** (tak jak předpokládá ZMS ve svém § 2 odst. 1), vedlo to ve svém důsledku k tomu, že jím upravená jediná možná forma ingerence státu (v podobě souhlasu Ministerstva financí), dopadající na jiné způsoby postupu při likvidaci než je zpeněžení majetku ve veřejné dražbě, **nepřipouštěla použití obecných podmínek schvalování, povolování výjimek a poskytování předchozích souhlasů, tak jak vyplývaly z obecné úpravy v ZMS.** V úvahu tedy nepřicházelo ani povolení výjimky podle § 26 odst. 1 ZMS. A protože samo zatížení majetku státu sjednáním věcného břemene (práva odpovídajícího věcnému břemenu) ve prospěch nestátního subjektu není dispozicí směřující ke zpeněžení majetku ani k jinému převodu vlastnického práva, **uzavření takové smlouvy by nepodléhalo ani odsouhlasení podle § 47b zák. č. 92/1991 Sb., v platném znění.**

Dnem 31. prosince 2001 nabyl účinnosti zákon č. 501/2001 Sb., kterým byl mimo jiné novelizován též ZMS. Při té příležitosti došlo ke změně § 54 odst. 1 ZMS, v důsledku které byly všechny státní organizace vykazující stanovené znaky (především to, že jsou podnikateli podle § 2 obch. zák.) plošně **vyňaty z působnosti ZMS.** Protože i státní podniky fungující dosud v režimu zákona č. 111/1990 Sb. přinejmenším s ohledem na svůj zápis v obchodním rejstříku spadají do této kategorie státních organizací, je nutno v současné době počítat s tím, že **se na ně obecný ZMS vůbec nevztahuje.** Tím ovšem není dotčena působnost výše zmíněných speciálních předpisů (tedy ani § 47b zák. č. 92/1991 Sb., v platném znění) a nezměnilo se nic ani na faktu, že takové státní podniky nadále s majetkem státu pouze hospodaří, ale nemohou ho vlastnit.

Pokud jde konkrétně o postupy likvidátora při likvidaci státního podniku fungujícího dosud v režimu zákona č. 111/1990 Sb., v současné době **platí i nadále podmínka souhlasu Ministerstva financí, pokud by likvidátor hodlal při likvidaci postupovat jiným způsobem, než je zpeněžení majetku ve veřejné dražbě,** stejně jako platí výše uvedený závěr, že samo zatížení majetku státu v podobě sjednání věcného břemene (práva odpovídajícího věcnému břemenu) ve prospěch nestátního subjektu není dispozicí směřující ke zpeněžení majetku ani k jinému převodu vlastnického práva, takže **uzavření takové smlouvy likvidátorem státního podniku ani nyní nepodléhá odsouhlasení ze strany Ministerstva financí podle § 47b zák. č. 92/1991 Sb., v platném znění.** Je přitom věcí likvidátora, aby sám v jednotlivém případě posoudil, zda uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene na majetku státu, s nímž likvidovaný státní podnik hospodaří, spadá do okruhu úkonů, které je oprávněn v rámci likvidace státního podniku činit (srov. § 72 odst. 1 obch. zák.).

V té souvislosti musíme upozornit, že počínaje 1. červencem 2002 znovu nastane změna v postavení státních podniků fungujících dosud v režimu zákona č. 111/1990 Sb. (včetně těch, které jsou v likvidaci). Nabude totiž účinnosti **další novela ZMS provedená zákonem č. 202/2002 Sb.,** která tuto skupinu státních organizací opět **“vrátí” do působnosti ZMS.** V režimu nakládání s majetkem takovýchto likvidovaných státních podniků bude nicméně i po této změně **nadále přednostně uplatňován speciální postup podle § 47b zák. č. 92/1991 Sb., v platném znění** (viz výše). Pro konkrétní případ uvažované smlouvy o zřízení věcného břemene pak bude za tohoto stavu aktuální závěr, že **k její platnosti nebude**

zapotřebí výjimka Ministerstva financí podle § 26 odst. 1 ZMS a že její uzavření nebude podmíněno ani souhlasem téhož ministerstva podle § 47b zák. č. 92/1991 Sb., v platném znění.

6. Pohledávky z titulu přeplatků na dávkách státní sociální podpory
 čj.: 373/24 541/2002 – ref. Ing. Procházková

Na úseku dávek státní sociální podpory rozhodují o dávkách okresní úřady a v přenesené působnosti v hl. m. Praze úřady městských částí a Magistráty měst Plzeň, Brno a Ostrava.

1. Pokud je nesprávná výplata dávky státní sociální podpory kvalifikována jako neoprávněné použití peněžních prostředků, tedy prostředky jsou neoprávněně vyplaceny z viny orgánu, který o dávce rozhoduje, jde o porušení rozpočtové kázně a spadá pod působnost § 44, zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dále § 44, odst. 2, citovaného zákona stanoví, že organizační složky státu jsou povinny do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně provést odvod ve výši neoprávněně použitých finančních prostředků a zároveň jsou povinny z této částky zaplatit do státního rozpočtu penále ve výši 1 promile denně.

Odvod za porušení rozpočtové kázně i penále uloží finanční úřad (viz. § 44 odst. 3). Odvod a penále jsou výdajem okresního úřadu (resp. orgánu, který o dávce rozhodoval). Okresní úřady tento "postih" zařadí na výdajovou položku 5363 – Úhrady sankcí jiným rozpočtům a to na paragrafu 4369 – Ostatní správa v sociálním zabezpečení a politice zaměstnanosti.

2. Pokud nesprávná výplata dávek státní sociální podpory není kvalifikována jako porušení rozpočtové kázně, tedy její nesprávná výplata byla zaviněna občanem- příjemcem dávky, pak ji na základě správního rozhodnutí příslušného orgánu vrací občan zpět.

V této souvislosti upozorňujeme, že jsou-li prostředky na výplatu státní sociální podpory v důsledku systému jejich čerpání přímo z účtu ČNB považovány až do okamžiku výplaty konkrétnímu příjemci stále za prostředky státu, představují pravomocná správní rozhodnutí příslušných orgánů o povinnosti vrátit případný přeplatek na dávce právní důvod pro vznik pohledávky státu. Platná obecná právní úprava soustřeďuje hospodaření s pohledávkami státu do rukou organizačních složek státu, nikoli však nestátních subjektů – tj. ani územních samosprávních celků.

Územní samosprávné celky realizují sice v přenesené působnosti ty činnosti, které se týkají samotného správního rozhodování o přiznání dávky, o odnětí dávky, o vrácení přeplatků atd., svým pravomocným rozhodnutím o povinnosti vrátit státu přeplatek na dávce zakládají právní titul pro pohledávku státu, jako správní orgány svá rozhodnutí samy vykonávají, a nebo mohou jako správní orgány požádat o výkon svého rozhodnutí soud,

nemohou však s touto pohledávkou hospodařit a nakládat jakožto oprávněný – věřitel (tím je stát). Nemohou tedy ani aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 219/2000 Sb.

7. Závěrečný účet obce a kraje

čj.: 10/51 936/2002/862IK – ref. ing. R. Kotrba

Ustanovení § 17 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů stanovuje jednoznačně, co má být obsahem závěrečného účtu územního samosprávného celku. Stanovuje se dále, že závěrečný účet má být vhodným způsobem zveřejněn nejméně po dobu 15 dnů před jeho projednáním v zastupitelstvu.

Zákon dává možnost volby pouze pro způsob zveřejnění, nikoli však pro obsah závěrečného účtu, ten je dán jednoznačně.

Standardním způsobem pro zveřejnění dokumentů územního samosprávného celku je úřední deska. Jestliže z prostorových důvodů nemůže být celý závěrečný účet zveřejněn na úřední desce, je možno přistoupit na to, že na úřední desce bude vyvěšena jen část závěrečného účtu. Ta však musí obsahovat vždy

- plnění příjmů a výdajů za kalendářní rok,
- vyúčtování finančních vztahů ke státnímu rozpočtu, státním fondům a rozpočtům krajů,
- závěr Zprávy o výsledcích přezkoumání hospodaření,
- odkaz na veřejně přístupné místo, kde je možné se seznámit s celým obsahem závěrečného účtu.

Celý obsah závěrečného účtu může být zveřejněn např. tiskem ve zvláštním zpravodaji, v místní kabelové televizi, na Internetu nebo jiným způsobem.

